

Dobosi Bea LÁTNI AZ EGET

 ligetmuhely.com/dobosi-bea-latni-az-eket/

Anyám fiatalon őszült, egy évtized alatt egyetlen barna hajszála sem maradt. Nem festi be, mint más nők, és nem sminkeli az arcát. A férfi, akivel együtt él, nem az apám. A vacsoraasztalnál fennhangon politizál, és nem zavarja, ha önellentmondásba keveredik. Nincs is, aki figyelmeztesse rá.

Apámat eltemettük. A gyászjelentésre azt írtuk, hosszú, fájdalmas betegség után érte a halál. A cirkalmas betűk és a

dombornyomású, vastag papír nem illett a halotthoz. Még nem bocsátottam meg neki.

Anyám sosem csalta meg apámat. Halála után ugyan nem hordott feketét, de egy ideig viselte a gyászszalagot. Azon a nyáron ahányszor leültem nála a kempingszék kifakult vásznára, kistestű kutyája a térdemnek támasztotta mellső mancsát, és lábam közé dugta a fejét. Gyanakodtam, hogy anyám egy ágyban alszik velem.

apró darabokban

Régóta másik városban élek. Az ingatlanos, aki eladta nekem a lakást, panaszkodott az előző lakóra. Arra gondoltam, rólam mit mondana, ha az én lakásomat árulná. Néha még meglep, hogy a ház belső udvaráról látni az eget. Az omladozó körfolyosót tavaly aládúcolták, a falakról hámlik a sárga olajfesték. Szinte hallani, ahogy berepedezik, és apró darabokban leperreg. Az egész emeleten nincs cigány.

Olyan ritkán járok el, hogy hajlamossá váltam megfélemlkezni magamról. Megesik, hogy mások jelenlétében sem csukom be a vécéajtót, és hangosan szellentek. A fényes parkettáról szöszök és apró kavicsok tapadnak a zoknimra. Megijeszt, hogy nem változom.

A sovány ember, akivel házasságban élek, nem iszik és nem dohányzik. Az egyik metszőfoga csorba, és törődéssel pótolja, hogy nem szeret. Amikor telefonál, hüvelykujjának körme félkörívet nyom a bőrébe a füle előtt. Bizalmas hívásait mindig házon kívül intézi, családtagjaival jelenlétben nem érintkezik. A számlaleveleket a rövidebb oldalukon bontja fel, és a szék alatt tartja, ahová a ruháit rakja le két munkanap között. Az is előfordul, hogy ruhástul alszik. Régóta mentegetem már magam előtt.

Ha ketten vagyunk, fegyelmeznem kell magamat, hogy ránézzek. Nem merek kibámulni az ablakon és a vécében sírni. Amióta beszélgetéseink gyakorlati dolgokra korlátozódtak, szaporodnak a pillanatok, amikor legszívesebben megütném. Egyszer hallottam, amint anyám azt mondta valakinek, hogy szépen élünk. Nincs mentségem semmire.

Öregnek és csúnyának látom magam a tükörben. A ráncok a szemem sarkában jelentek meg először, s nem sokkal később már halvány vonalak kötötték össze a szám szegletét az állammal. Azóta valahogy másként tartom a fejemet, mintha szokatlan frizurát viselnék vagy súlyos terhet cipelnék rajta.

Anyámékat hétvégeken látogatjuk. A szembejövő kocsik fénye megtörik a karcos szélvédőn, a bozót sötét falként szegélyezi a púpos utat. Az asztalnál majd' kifordul a számból az étel, amit anyám elénk rak. Anyámat nem szabad megbántani. A fürdőszobában hang nélkül öklendezem.

VERSUSstudio, adobe.com

A sovány embernek a félszáraz bortól jókedve lesz. Anyám történeteket mesél a gyerekkoromból, mindig ugyanazokat, de bizonyos részletek változnak. Azt hiszi, nem veszem észre. Úgy fél a szegénytől, hogy háromszor annyit gürcöl, mint egy rendes ember. Az élettársa mondta így: „mint egy rendes ember”.

Anyám műanyag dobozokba rakja a vacsoramaradékot, és rájuk pattintja a fedelet. Az élettársa nem hagyja, hogy magunk vigyük ki a szatyrokat a kocsinhoz. A sarkunkban totyog, és a kapuban a fenekemre csap. Összerándulok, a mozdulatról a kutya jut eszembe, akit apám megvert. Vonyítva behúzta a fenekét, ahogy elszaladt.

Anyám a lámpafényből integet, a tető fölött üres az ég. Az utcasarkon egy autó a tilosban parkol, mellette a villanyoszlop akasztófára hasonlít. Nyáron anyám ablakaiban nőnek a legszebb muskátlik. Mindnek piros virága van. Anyám a ládákat ősszel becipeli a radiátorok elé, a visszametszett tövek egész télen halottnak tűnnek. A vacsoramaradékot négy nap után dobom ki.

ónos eső

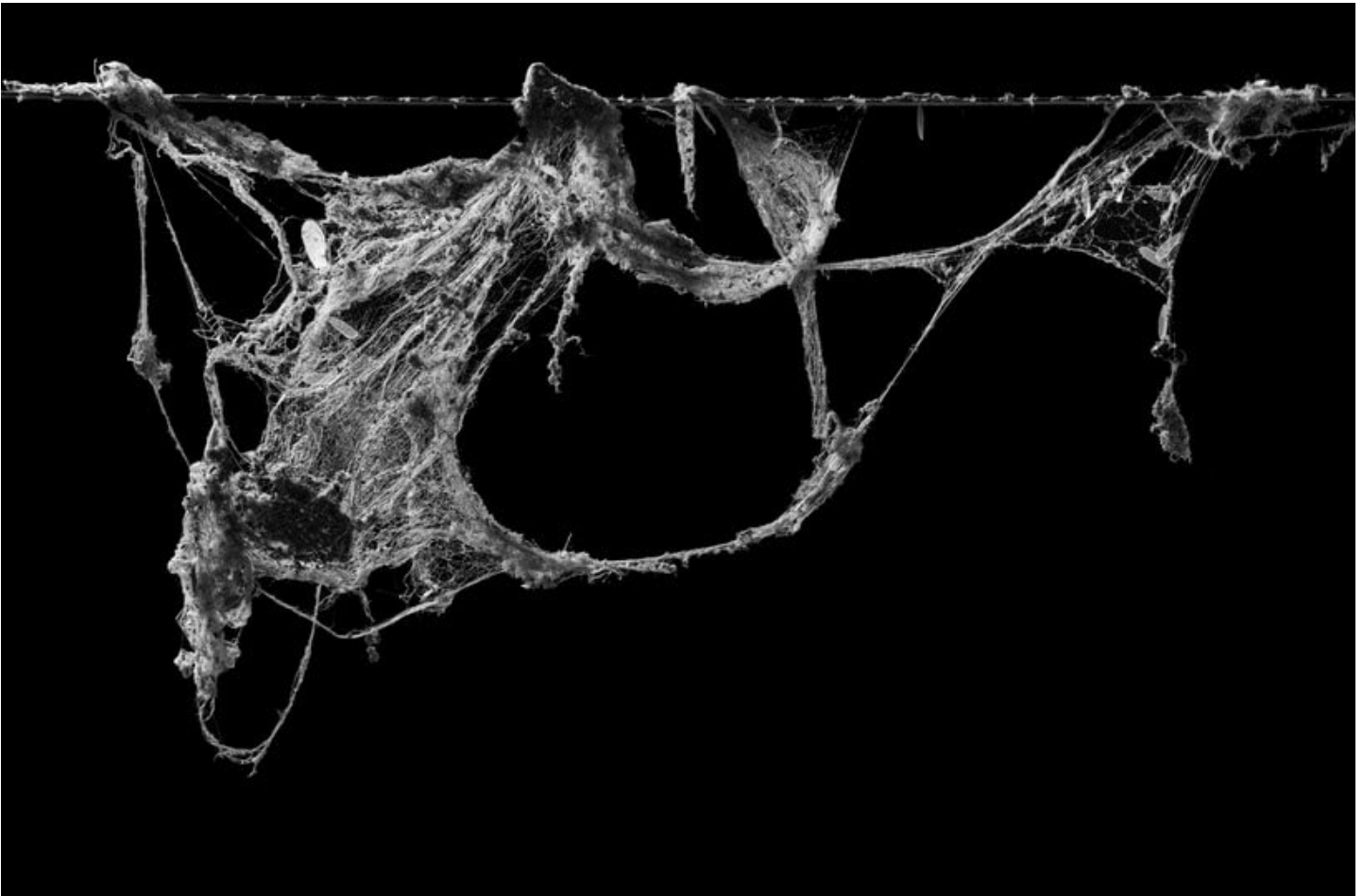
Nem ment fel, hogy csak egyszer történt meg. Ónos eső esett, és nem vittem esernyőt. A bevásárlóközpont előtt összeverődött tömegben megláttam egy négert, s miközben elmentem mellette, figyeltem rá, hogy majdnem összeérjen a kezünk. Nem érintek meg másokat.

Az ismeretlen férfi a villamosmegállóban elémm állt, hogy elfogja a szelet, és fölém tartotta az ernyőt. Nem kértem meg rá. Nem értettem, mit mond, és arra gondoltam, idegen nyelven beszél. Összenőtt szemöldöke alatt az ornyerge szokatlanul húsos volt. Kiszámított mozdulattal a könyöke alá húzta a kézfejemet. Az esernyője pereme felett látni lehetett az eget.

Az ajtóban előrement, nedves lábnyomai ott maradtak a lépcsőre terített sötét szőnyegen. A pincehelyiség tulajdonosa ügyelt rá, hogy ne legyen két egyforma színű szék. A háttámlák lécei töredezetek és foghíjasak, a fal mellett festetlen fabokszok. A férfi rozéfröccsöt kért, a csapos fogta a vastag üvegű poharakat. Tíz éve nem merek inni, nehogy megöljem magam.

A vizes esernyőt a férfi a földre dobta, és elémm tolta az egyik poharat. Úgy beszéltem, mintha a sovány ember nem létezne. Nem szándékosan, csak nem tudtam, mit mondhatnék, aminek ő is része. Mosolygáskor a férfinak nem látszottak a metszőfogai, csak kétoldalt a szemfogak. Nem vettem észre, mikor tette a kezét a szoknyám alá. Egyre üvegeőbb lett a pillantásunk, és tudtuk, lassan képessé válunk a tárgyak felszíne mögé nézni.

Otthagytuk az esernyőt, amikor hátramentünk. Két tenyerem a vécé megsárgult deszkafalának támasztottam, és csak a koppanásokból tudtam, hogy a homlokom neki-nekiverődik. Verejtéke a halántékomra csorgott. Mint amikor a repülőgép átesik, a légáramlás leválik a szárnyakról, s megszűnik a felhajtóerő. Egy másodperc, és minden széthullik.

maxshutter, adobe.com

A lengőajtó szárnyai finom nessel zárultak össze mögötte, az arcom a tükörben egy idegené, a bokszt mellett csak a tócsába gyűlt esővíz. A csapos közömbösen nézett, miközben azt mondta, az úr rendezte a számlát, mielőtt távozott. Ha megkérdezte volna, miért vagyok itt, nem tudtam volna felelni.

Már régen bepakoltam a barna gurulós bőröndbe. Vannak kizárólag erre a célra vásárolt ruhadarabjaim. Nem hiányoznak a szekrényből, mert a sovány ember a létezésükről sem tud. A bőrönd a lépcsőfokoknak koccan, hiába hajlítom be a könyökömet. A töredezett járdán nagyokat kell rántani rajta, kerekein megszaporodnak a karcolások. Ha egyszer közelebről megnézné, a sovány ember is észrevenné, de nem tartja számon. Ha kinyitná a bőröndöt, megtalálná benne a sosem látott ruhákat.

sehol sem nő fű

Nem gondolom komolyan, hogy elhagyom. Az idegen nem vár rám sehol. Találomra választom ki a cúgos kapualjakat, kezem a bőrönd fogantyúján. A postaládák a város minden lépcsőházában egyformák, de a kapucsengőkön sokfélék a betűk. Azt szeretem, ha a belső udvarról látni az eget. A fenyők alatt sehol sem nő fű, a függőfolyosókon a sűrűn nyíló ajtók mellett mindenhol törött műanyag székek. Egy öregasszony kilép a gangra, hogy elszívjon egy cigarettát, és gyakran átnéz a vállá fölött, mint a bűnösök. Egy fiatal nő a frissen lakkozott lábkörmét szárítja, a nyitva hagyott ajtón át belátni a kockás kövezetre. Senki sem siet haza.

Tudom, mikorra kell megérkezni. Amikor visszaérek a lakásba, a sovány ember még nincs ott. Számolok vele, hogy minden második nap később jön. Két különböző boltban vásárol élelmiszert, hogy legyen mentsége. A bőröndöt a gardrób aljába tuszkolom, a kopott, használaton kívüli kabátok alá. Amikor meghallom a zörgést, úgy állok ott, mint egy gyilkos. Nem tanítottak meg, hogyan viselkedjem, amikor rosszat teszek.

A sovány ember összetéveszthetetlenül tudja zörgetni a kulcsokat. Minden reggel addig maradok ágyban, amíg meg nem hallom az ismerős hangot. Két kulcscsomója van. Az egyik a lakás kulcsait tartja, a másikon másmilyen kulcsokat. Sosem kérdeztem meg, hová valók. Csak látom, hogy felakasztja, amikor megjön.

Érkezéskor megpuszítja az arcomat. Nem csak imitálja, mint legtöbben. Felém fordítja a fejét, és tényleg hozzám nyomja a száját. Néha közben megmarkolja a két vállamat, és maga felé húz. Ilyenkor erősebb a nyomás az arcomon. Amíg ránk nem csukja az ajtót, látni az udvar felett az eget.

felső kép | rolffimages, adobe.com